

HỒI 450

Tồn Vong Chi Đạo

Vương Thế Sung quát: “Vương nhi đừng nói càn.”

Vương Huyền Ứng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Khấu Trọng đứng bên, chỉ ngón tay nói: “Đại trượng phu dám làm dám chịu, lúc ở Trường An có phải Khấu Trọng ngươi được Lý Tịnh đưa đường dẫn lối, sớm đã đầu hàng Lý Thế Dân?”

Khấu Trọng vẫn giữ nguyên dáng vẻ o hờ, cười nụ đáp: “Thái tử hà tất nổi nóng, tin đồn quan hệ trọng đại thế này tiểu đệ mới được nghe lần đầu. Phải chăng do Lạc Dương đại mỹ nhân Vinh Giáo Giáo của chúng ta báo về?”

Hiển nhiên Vương Huyền Ứng bị gã bắt thóp, khí thế hùng hổ xẹp hẳn, những ngoài mặt vẫn cố lên gân: “Tin tức lấy ở đâu liên quan gì đến ngươi? Ngươi có dám trả lời ta không?”

Trong điện lặng như tờ.

Khấu Trọng thư thái bật cười ha hả: “Khấu Trọng ta là loại người nào, thiên hạ tự có công luận, người ta cố tình không hiểu, ta việc gì phải rồi hơi đi giải thích.”

Trương Trấn Châu trầm giọng: “E là Thái tử hiểu lầm rồi, Thiếu soái tuyệt không phải là hạng người đó.”

Vương Huyền Ứng thấy Vương Thế Sung không nói gì, tức thì lấy lại can đảm, cố lên giọng: “Nếu ta hiểu lầm, vì sao hãn lại chủ trương không nên động binh với Lý Thế Dân?”

Khấu Trọng nghĩ thầm cũng không nên quá căng với Vương Huyền Ứng, nhân cơ hội này cho hãn xuống nước, bèn vỗ trán nói: “Té ra vì thế mà Thái tử hiểu lầm tiểu đệ, xin Thái tử ngồi xuống đã, nghe tiểu đệ nói vài câu.”

Vương Thế Sung gật đầu ra hiệu cho Vương Huyền Ứng. Hãn tuy vẫn còn hậm hực nhưng đành phải nghe theo, ngồi xuống nghe Khấu Trọng nói.

Ánh mắt mọi người dồn hết vào Khấu Trọng.

Gã nghiêm trang giải thích: "Tiểu đệ xưa nay vẫn hay đặt mình vào vị trí của người khác mà suy xét. Giả sử tiểu đệ là Lý Thế Dân, trong tình huống này tuyệt không nên toàn diện khai chiến với Thánh thượng. Bởi còn phải để lại một phần vốn ứng phó với thanh thế kinh người của Tống Kim Cương."

Vương Thế Sung kinh ngạc: "Đã như vậy, sao Lý Thế Dân còn muốn điều binh ra Quan ngoại? Chẳng lẽ chỉ vì muốn kiểm chế chúng ta đừng chọc vào hoạt động của Lý Thế Tích?"

Khấu Trọng đáp: "Đó là một nguyên nhân, một ý nữa là Lý tiểu tử muốn thăm dò tâm ý của Thánh thượng. Nếu mặt tướng đoán không sai, Lý Uyên hiện tuyệt đối không muốn động võ với Lạc Dương, chí ít cũng hy vọng trì hoãn được mười tháng sau mới tính."

Ai nấy đều ngạc nhiên, không hiểu kỳ hạn mười tháng này định ra để làm gì.

Ngay cả Dương Công Khanh cũng nén được, lên tiếng hỏi: "Thiếu soái nói vậy có nghĩa gì?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Đạo lý này đơn giản vô cùng, Đồng Quý phi đã mang cốt nhục của Lý Uyên. Nếu Đường - Trịnh khai chiến, không chừng Đồng Quý phi vì đau lòng mà ảnh hưởng đến thai nhi. Với tính cách của lão, đương nhiên không mong muốn tình huống đó xảy ra."

Mọi người đều thấy đột ngột, khó lòng tin nổi.

Vương Hoằng Liệt tỏ ra không hiểu: "Có phải lúc này Thiếu soái nói rằng quân Đường muốn tấn công Lạc Dương? Hiện giờ lại nói thế, không thấy tiền hậu bất nhất sao?"

Khấu Trọng đáp: "Đánh Lạc Dương chắc chắn phải diễn ra, nhưng phải theo thứ tự. Cứ thấy quân Đường chia thành hai lộ, một chống Tống Kim Cương, một tấn công Vũ Văn Hóa Cập, còn Lý Thế Dân ở lại bảo vệ hậu phương thì biết được sách lược của hắn trước là củng cố bờ bắc Hoàng Hà, mưu đồ đoạt lấy Đồng Lạc quan đạo. Một khi quan đạo lọt vào tay Lý tiểu tử, quân Đường sẽ nương theo hai nhánh thủy lộ, thôn tính dần các thành trì quanh Lạc Dương, cắt đường tiếp lương rồi mới trực tiếp vây công."

Vương Huyền Ứng nôn nóng hỏi: "Nếu đã vậy, lẽ nào chúng ta lại ngồi yên đợi chết, trơ mắt nhìn Lý Thế Dân giương nanh múa vuốt, diệu võ dương uy?"

Khấu Trọng vẫn thông thả đáp: "Nếu giờ chúng ta xuất binh tấn công quân Đường mới đúng là giúp Lý Thế Dân, khiến hắn có cơ không tuân theo ý chỉ, mà Lý Uyên cũng vin vào

đó giải thích với Đồng Thục Ni tiểu thư. Lúc đó Lý Thế Dân chỉ việc rút đại quân qua Hoàng Hà, xin hỏi Thái tử có dám vượt sông truy kích chăng?”

Vương Huyền Ứng tắc tị, tại bờ bắc Hoàng Hà tuy bọn hãn có một vài cứ điểm nhưng quân ở phía bắc Lạc Dương đang bị quân của Lý Thế Tịch áp chế. Nếu điều động đại quân chủ lực đến ắt sa vào tình cảnh đầu đuôi không ứng cứu được nhau, chưa biết chừng ngay cả mấy cứ điểm ở bờ Bắc cũng mất nốt. Một phía trống không như thế không thể là sách lược tốt.

Vương Thế Sung trầm ngâm: “VẬY Thiệu soái cho rằng chúng ta nên án binh bất động, chờ xem biến đổi thế nào đã?”

Khấu Trọng đáp: “Trận chiến giữa Trịnh - Đường này, thật ra Thánh thượng chiếm hết ưu thế về địa lợi, nếu có thêm nhân hòa, khiến cho trên dưới một lòng, Lý Thế Dân chinh chiến dài ngày sẽ mệt mỏi, rất có thể sẽ lại bước lên con đường diệt vong của Lý Mật. Thánh thượng mà kết thành liên minh với Đậu Kiến Đức cùng chống lại quân Đường sẽ càng chắc thắng.”

Có thể đây là lời cảnh cáo và đề nghị từ tâm phế cuối cùng của Khấu Trọng với Vương Thế Sung, chỉ ra nhược điểm lớn nhất của lão.

Bọn tướng lĩnh như Trương Trấn Châu tính tình mộc mạc, lòng thầm khen hay nhưng trên mặt không dám để lộ gì.

Vương Thế Sung gật đầu: “Liên minh với Đậu Kiến Đức tất nhiên phải thực hiện. Ý từng tự thân đến Lạc Dương bàn bạc một đêm với trẫm, nhưng vì một chút khác biệt giữa phân chia lợi hại nên thủy chung song phương chưa thống nhất được.”

Khấu Trọng lấy làm kinh ngạc: “Khác biệt?”

Vương Thế Sung hơi lúng túng, ho khan một tiếng rồi gạt đi: “Từ khi Từ Viên Lăng quy hàng Đậu Kiến Đức, thế lực quân Hạ vươn tới tận kênh Thông Tế (một con kênh nằm trên Kinh Hàng Đại Vận Hà, nối liền Hoàng Hà với Hoài Hà) khiến chúng ta phát sinh xung đột mấy bận với Lý Thế Tịch và Đậu Kiến Đức ở phía tây Huỳnh Dương, quan hệ không lấy gì làm tốt đẹp.”

Qua lời lẽ không mấy thiện ý của lão, Khấu Trọng ngầm đoán rằng sự tình có liên quan đến gã, bởi từ kênh Thông Tế xuôi nam sẽ đến Lương Đô, chính là địa bàn của gã. Dựa vào quan hệ với Lưu Hắc Thát, Đậu Kiến Đức sớm coi gã cùng hội cùng thuyền, chưa biết chừng

Vương Thế Sung có mưu đồ gì đó với Thiếu Soái quân, Đâu Kiến Đức phản đối nên đàm phán mới thất bại.

Gã đương nhiên không để lộ ra mặt, vội đề nghị: “Chuyện này cứ để mặt tướng lo, chỉ cần Thánh thượng đồng ý, mặt tướng sẽ đến Lạc Thọ phân tích lợi hại cho Đâu Kiến Đức thấy, bảo đảm y sẽ chịu cùng hợp lực chống lại quân Đường.”

Đề nghị này đánh đúng vào mong mỏi của Vương Thế Sung. Nền biết từ khi đại phá Lý Mật, Khấu Trọng đã xác lập được địa vị và thanh danh cực cao trong hàng ngũ quân Trịnh, nhưng sau đó Vương Thế Sung và Lý Thế Dân lại liên thủ đối phó gã và Từ Tử Lăng khiến lòng quân vô cùng bất mãn.

Theo bản chất tự tư tự lợi của Vương Thế Sung, đương nhiên sợ Khấu Trọng kết bè kết cánh với các tướng lĩnh nhằm thay thế vị trí của lão, thành ra gã muốn rời khỏi Lạc Dương đúng là chuyện lão cầu còn chưa được.

Bèn bật cười ha hả: “Chỉ cần Thiếu soái thuyết phục được Đâu Kiến Đức, thì quân Đường chẳng còn gì đáng sợ.”

Khấu Trọng cười phụ họa, thầm nghĩ phải nhân cơ hội Vũ Văn Hóa Cốt chưa bị Lý Thế Tích hoặc Đâu Kiến Đức hóa kiếp, gã và Từ Tử Lăng phải nắm lấy cơ hội báo thù cho mẹ.

Được Dương Công Khanh an bài, Khấu Trọng đến Trần Lưu gặp Từ Tử Lăng, cùng đi với Từ Tử Lăng còn có Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, Bốc Thiên Chí.

Bọn gã nghị sự trên một con thuyền đậu ngoài bến. Khấu Trọng tường thuật lại tình hình phương Bắc một lượt rồi hỏi: “Tình hình phương Nam thế nào?”

Hư Hành Chi đáp: “Bề ngoài thanh thế của Lý Tử Thông đang thịnh, không chỉ liên tục đánh bại Trầm Pháp Hưng mà ngay cả Đỗ Phục Uy cũng phải tạm thời lui binh. Lý Tử Thông xua quân vượt sông đánh Trầm Pháp Hưng, chiếm được Kinh Khẩu, họ Trầm sai bộ tướng ra nghênh chiến, liền bị Lý Tử Thông giết chết tại trận khiến hấn phải bỏ chạy sang Ngô Quận, ngay cả Đơn Dương cũng bị Lý Tử Thông vây chặt.”

Khấu Trọng hỏi: “Thanh thế quả nhiên đại thịnh, sao lại bảo chỉ được bề ngoài?”

Hư Hành Chi phân tích: “Lý Tử Thông buộc phải mạo hiểm tấn công Trầm Pháp Hưng, bởi căn cứ Đông Hải ở phương Bắc của y đã rơi vào tay chúng ta, phía tây lại là quân Giang Hoài tung hoành vô địch của Đỗ Phục Uy, thành ra đành chĩa mũi nhọn vào kẻ địch cũ ở Giang Nam là Trầm Pháp Hưng.”

Từ Tử Lăng kinh ngạc: “Thiếu Soái quân rõ ràng yếu hơn Trầm Pháp Hưng, hà cớ Lý Tử Thông lại lánh nhẹ chọn nặng, không phản công mà quay sang Giang Nam?”

Hư Hành Chi đáp: “Lánh nhẹ chọn nặng đúng lúc nhiều khi đóng vai trò thành bại. Lý Tử Thông biết chúng ta không đủ lực xâm phạm Giang Đô nên toàn lực thu thập kẻ có thể tạo thành uy hiếp là Trầm Pháp Hưng trước.”

Khấu Trọng gật đầu: “Về phía Giang Hoài quân, do hai đại cự đầu Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu chia rẽ nghiêm trọng, tạm thời không thể quản đến Lý Tử Thông, chẳng trách y ngang ngược như thế.”

Tuyên Vĩnh tham gia: “Thiếu soái thấy Lạc Dương giữ được bao lâu?”

Khấu Trọng đáp: “Vương Thế Sung tin dùng thân thích cũng không phải vô lý, hấn vốn là thống soái thân kinh bách chiến, trong thành lại đang cố công tích góp lương thực, đầu Lạc Dương có trở thành một tòa cô thành thì chí ít cũng giữ được sáu tháng một năm.”

Hư Hành Chi thở dài: “Lý Thế Dân nhiều khả năng sẽ nếm mùi thất bại. Y không chỉ phải ngăn chặn quân của Tống Kim Cương và tình nhuệ của người Đột Quyết hợp lực, còn phải để mắt đến hùng binh của Đậu Kiến Đức, lại thêm quân sĩ Quan Trung nhớ nhà vì chiến đấu dài ngày. Nếu lại tấn công Lạc Dương tất thương vong thảm trọng, tình thế hết sức bất bành.”

Bốc Thiên Chí tham gia: “Cũng rất có thể sau khi đại phá Tống Kim Cương, Lý Thế Dân sẽ đổi công làm thủ, củng cố những vùng đã mất.”

Tuyên Vĩnh nói: “Đó là hạ sách, một khi Vũ Văn Hóa Cập bị diệt, đại quân của Đậu Kiến Đức như nước triều vô đề men theo bờ bắc Đại Vận Hà tràn xuống. Nếu Lý Thế Dân không thể đoạt được Lạc Dương trước khi tình thế đó xảy ra, bao công lao vất vả tranh đấu ở Quan ngoại sẽ mất sạch, sẽ bị bức phải lui về Quan Trung, tro mắt nhìn Đậu Kiến Đức hùng bá Quan ngoại.”

Khấu Trọng khẳng định: “Lý tiểu tử tất biết cân nhắc, bởi thế đang thực thi chiến lược khiến người khác không tài nào hiểu nổi. Nhưng mặc cho hấn là Vũ Hầu tái thế, Tôn Vũ chuyển sinh, muốn công hãm Lạc Dương cũng phải sau sáu tháng một năm nữa. Bất luận ai thắng ai bại thế nào, trừ phi chúng ta chịu bỏ khí giới đầu hàng, bằng không thế nào cũng bị cuốn vào vòng chiến hỏa, Hành Chi có diệu pháp ứng phó nào không?”

Hư Hành Chi ung dung đáp: “Thiếu soái đã có tính toán rồi, còn bắt Hành Chi bêu xấu nữa sao?”

Tuyên Vĩnh trầm giọng: “Đánh Giang Đô?”

Khấu Trọng nói: “Chỉ có chiếm được Giang Đô, chúng ta mới hy vọng đánh Nam dẹp Bắc. Hiện tại chúng ta đã nắm chắc hoàng kim trong Bảo khố, không lo lắng tài chính thiếu thốn. Phải nhân lúc Lạc Dương chưa mất mà toàn lực khuếch trương quân bị, nhưng không thể nhắm mắt làm liều, làm tăng gánh nặng cho hậu phương, ảnh hưởng đến nhân lực, vật lực bản địa, khiến chất lượng Thiệu Soái quân giảm sút.”

Tuyên Vĩnh vỗ ngực: “Chuyện này cứ để mặt tướng lo, sĩ tốt không đạt chuẩn sẽ đầu bị thải loại, tuyệt không lạm thu tân binh.”

Bốc Thiên Chí góp lời: “Chúng ta cũng nên rêu rao với bên ngoài rằng lấy được số vàng của Tào Ứng Long, dầu có dư dả cũng không khiến người khác hoài nghi.”

Hư Hành Chi mỉm cười: “Bành Lương đang phát triển hết sức lý tưởng, Thiệu soái cứ yên tâm đối phó với Vũ Văn Hóa Cập.”

Khấu Trọng vỗ bàn nói: “Hành Chi đích thị con giun trong bụng ta, hiểu hết tâm ý.”

Từ Tử Lăng cười: “Chỉ cần thấy các vị gặp nhau ở đây là biết lão huynh ngươi tạm thời không có ý về Bành Lương.”

Khấu Trọng cười khở: “Lăng thiếu gia lại đùa tiểu đệ nữa rồi.”

Quay sang nói với bọn Hư Hành Chi: “Trong lúc chuẩn bị, có hai việc phải tiến hành riêng rẽ. Thứ nhất là liên hệ với Quế Tích Lương của Trúc Hoa bang, thông qua bọn họ nắm được tình thế ở phương Nam. Mặt khác nghĩ cách mua một đàn chiến mã thượng thặng của Phi Mã Mục Trường, việc này chính mệnh Thương Tú Tuần đã đồng ý với ta. Ngày nào Khấu Trọng ta quay về Bành Lương sẽ tiến công Giang Đô ngay.”

Ba người lớn tiếng vang dạ.

oOo

Sau khi từ biệt bọn Hư Hành Chi, Khấu, Từ giả trang thành ngư dân chèo thuyền ngược lên phía bắc.

Thời tiết xấu dần, gió tuyết vi vu, bất đắc dĩ hai gã phải ghé thuyền vào bờ tạm lánh. Cả hai đều không sợ lạnh, ngồi trong hoang thuyền hân thưởng cảnh tuyết rơi trên kênh Thông Tế.

Khấu Trọng nói: "Một thời thần nữ sẽ đến gò Bắc, rồi rẽ phải xuôi theo hướng đông hai ngày là đến sào huyệt Hứa Thành của Vũ Văn Hóa Cốt. Năm xưa Dạng đế còn chưa quy Tây, Vũ Văn phiệt uy phong mọi bề, giờ lại sa vào cảnh cùng đồ mạt lộ. Từ Viên Lăng quy thuận Đâu Kiển Đức đã xếp đặt sẵn vận mệnh bại vong cho Vũ Văn Hóa Cốt."

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn một trận cuồng phong mang theo mưa tuyết giống như một bức tường quét ngang mặt kênh, trầm giọng: "Từ khi Vũ Văn Hóa Cốt tấn công Lương Đô, hao binh tổn tướng rút về, bọn chúng chỉ còn đợi người ta đến giết mổ. Từ Viên Lăng theo Đâu Kiển Đức càng khiến chúng tứ bề thụ địch, không còn đường chạy nữa."

Khấu Trọng nói: "Hiện tại Vũ Văn Hóa Cốt tự thân dẫn đại quân tập trung tại Ngụy Huyện ở bờ đông kênh Vĩnh Tế đấu tranh với đại quân của Lý Thần Thông và Lý Thế Tích, tranh đoạt quyền khống chế con kênh. Theo tiểu đệ thấy, Vũ Văn Hóa Cốt không chống được mấy hơi nữa, chúng ta mà đến Ngụy Huyện có khi công cốc."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Nếu không đến Ngụy Huyện thì nên đi đâu?"

Khấu Trọng phân tích: "Chúng ta thiếu tin tức tình báo nên không biết phải làm gì."

Từ Tử Lăng hỏi: "Thiếu soái người định nhờ Lưu Hắc Thát giúp?"

Khấu Trọng cười khở: "Sớm muộn gì tiểu đệ cũng phải gặp Đâu Kiển Đức, chỉ vì quan hệ giữa chúng ta đang mập mờ nên mới phải lòng vòng thăm dò phản ứng của Lăng thiếu gia."

Từ Tử Lăng bật cười: "Đây gọi là có tật giật mình, bất quá tìm Lưu Hắc Thát cũng không dễ hơn tìm Vũ Văn Hóa Cốt, lại mất thời gian đi về. Nhỡ may Vũ Văn Hóa Cốt bị Lý Thế Tích thịt trước, chúng ta có hối cũng không kịp."

Khấu Trọng ôm đầu: "Tiểu đệ nói gì cũng không lại Lăng thiếu gia..."

Từ Tử Lăng ngắt lời: "Căn bản Thiếu soái người có tư tâm nên không nói lại ta."

Khấu Trọng thất thanh: "Tư tâm? Khấu Trọng ta lại có tư tâm vì chuyện của mẹ sao?"

Từ Tử Lăng bật cười sảng khoái: "Muốn hiểu một người không hề dễ chút nào, có thể công tâm nhận thức rõ ràng bản thân lại càng khó. Tiểu đệ vẫn chưa có cơ hội hỏi Trọng thiếu gia xem cửa ải Ninh Đạo Kỳ qua bằng cách nào?"

Khấu Trọng giận dữ lườm gã: “Hảo tiểu tử! Không cho ta cơ hội biện bạch. Được, lão tử đây đại nhân phải có đại lượng, không thêm so đo với ngươi.”

Từ Tử Lăng ôm bụng cười: “Đại nhân hữu đại lượng e là Ninh Đạo Kỳ chứ không phải tiểu tử ngươi?”

Thật sự Khấu Trọng muốn tổng cho Từ Tử Lăng một cước thật đau, thừa cơ “dùng lại đúng lúc”, gật đầu: “Ninh Đạo Kỳ đích xác là nhân vật siêu quần trong lớp tiền bối, lại không có lòng hiếu thắng, tựa như lưu thủy, bất kể qua núi băng rừng đều tiêu điều tự tại, vô câu vô thúc, thu phóng tự do. Nói trắng ra, nếu lão thật sự dùng mọi thủ đoạn đối phó tiểu đệ như chúng ta nhận định lúc trước thì giờ này tiểu đệ e là không còn được bọc lộ lòng sùng kính lão với Lăng thiếu gia.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Trọng thiếu gia cố tình nhún nhường sao?”

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai gã, cười thoải mái: “Lại để Lăng thiếu gia nhìn ra, nhưng trừ câu cuối cùng ra, còn lại toàn là sự thật. Lúc tiểu đệ tiếp một chương toàn lực của lão, đã biết mình đủ khả năng đấu một phen.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Lão có dùng Tản Thủ Bát Phốc không?”

Khấu Trọng đáp: “Không, khẳng định là không!”

Từ Tử Lăng tỏ ra hứng thú, hỏi: “Lão ca ngươi chưa từng thấy Tản Thủ Bát Phốc, làm sao hiểu lão có sử dụng hay không?”

Khấu Trọng nhún vai: “Tản Thủ Bát Phốc là một bộ tinh hoa võ đạo hoàn chỉnh, giữa các chiêu có tính liên mạch, bao quát cả pháp độ biểu hiện của tinh thần cùng thực chất, giống như Tinh Trung bát pháp của tiểu đệ. Khục! Tiểu đệ chỉ cần Bát Pháp chứ không phải Cửu Pháp hay Thập Pháp chỉnh bởi kính trọng lão.”

Từ Tử Lăng nói: “Tiểu đệ muốn hỏi thêm là vì sao Ninh Đạo Kỳ không sử dụng tuyệt kỹ ung ý nhất? Xem ra lão không cho rằng Thiếu soái ngươi qua được Bát Phốc.”

Khấu Trọng cười khố: “Bởi lão tự hạn chế chỉ sử dụng một tay đối phó với tiểu đệ, còn sử dụng Bát Phốc làm gì?”

Từ Tử Lăng nói: “Người trí tuệ trác việt như Ninh Đạo Kỳ lại chịu thả hổ về núi sao? Nếu vậy thì lão căn bản sẽ không đồng ý xuất thủ thay cho Sư Phi Huyền mà nàng ta cũng không mời lão xuất thủ.”

Khấu Trọng ngẫm nghĩ đoạn trầm ngâm: “Đúng! Nhất định có thay đổi mà chúng ta không biết.”

Song mục Từ Tử Lăng lóe lên ánh sáng trí tuệ thâm sâu như biển, chậm rãi nói: “Chúng ta có lẽ biết những thay đổi đó, nếu tiểu đệ đoán không sai, lần này Sư Phi Huyền không hoàn toàn ngã về Lý Thế Dân nên mới bỏ qua cho Thiệu soái người. Theo tình huống hiện tại, Lý Thế Dân vẫn là lựa chọn hàng đầu, Khấu Thiệu soái xếp sau.”

Khấu Trọng rung động: “Có chuyện vậy sao?”

Từ Tử Lăng phân tích: “Thiệu soái người nghĩ thử xem, chuyện làm loạn nghiêm trọng như của Dương Văn Can mà Kiến Thành vẫn miễn tội không trách phạt gì. Có thể thấy thế lực liên hợp giữa Thái tử và Quý phi lớn thế nào. Lý Thế Dân chỉ có hai con đường để đi, một là tách ra chiêu binh tự lập, theo cách này tất nhiên phải công hãm địa bàn của Vương Thế Sung, nếu không khác nào tự tìm đường chết.”

Gã nói tiếp: “Con đường thứ hai là sách động chính biến tại Trường An không hề đơn giản. Được người Đột Quyết đỡ lưng, lực lượng của Kiến Thành, Nguyên Cát hợp lại chỉ có mạnh hơn Lý Thế Dân mà thôi, hơn nữa hai tên này lại được Lý Uyên ủng hộ. Hà! Lãng thiếu gia bảo Sư Phi Huyền không ngã hẳn về Lý tiểu tử cũng có đạo lý.”

Từ Tử Lăng nói: “Đó cũng là chỗ rắc rối, Ninh Đạo Kỳ vì sao còn muốn xuất thủ?”

Khấu Trọng đáp: “Vì ngại Trường Sinh Quyết của chúng ta! Lão mượn cơ hội này bức tiểu đệ phải xuất toàn lực khiến lão có dịp thăm dò hư thật của Trường Sinh Quyết.”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Khấu Trọng vỗ trán: “Tiểu đệ thật ngốc, lại quên mất Dương Công Khanh. Chúng ta có thể nhờ ông ta cung cấp tin tức tình báo liên quan đến Vũ Văn Hóa Cốt.”

Từ Tử Lăng nhíu chặt chân mày: “Phải đến Lạc Dương sao?” Khấu Trọng đáp: “Đạo này Dương Công Khanh đang ở Huỳnh Dương, chúng ta tiện đường đền tìm ông ta luôn.”

Từ Tử Lăng nói: “Đành vậy.”

Khấu Trọng nhăn nhó: “Bảo thù cho mẹ xong, Lăng thiếu gia sẽ đi đâu?”

Từ Tử Lăng đáp: “Tiểu đệ muốn đi thăm đại tiểu thư và Tiểu Lăng Trọng.”

Khấu Trọng nói: “Tiểu đệ cũng muốn đi thăm hai người.”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Trừ phi Thiếu soái người biết thuật phân thân, còn không lấy đâu ra thời giờ rảnh rỗi? Sau đó tiểu đệ sẽ ra tái ngoại một chuyến hân thưởng đại thảo nguyên của lão Bạt và sa mạc mà Khả Đạt Chí sùng bái.” Khấu Trọng im lặng, biết Từ Tử Lăng muốn rời khỏi Trung Nguyên, gạt bỏ hết mọi chuyện, bằng không khi nghe thấy tin gã ngộ hiểm, Từ Tử Lăng có thể tự thủ bàng quan được sao?

- o O o -